

Beste Peter,

Ik ben deze week wederom geschrokken van een artikel in Trouw. Het was nu dichtbij huis: "Het oude Berflo Es mist vooral de zorg" kopte het. Mijn eerste gedachte strandde al bij het 'oude'. Dat 'oude' van Hengelo is namelijk iets waarvoor ik graag naar Hengelo wilde verhuizen. Ik associeer oud met 'sfeer', 'waardig' en 'mooi'. Ik woon zelf niet in de Berflo Es, maar ik zie regelmatig nieuwe plannen, nieuwe gebouwen, en veel speelruimte. Wij werden ook genoemd, naast de Spar en de basisschool die dicht zijn: "...de Bethelkerk op deze plek gaat dit jaar dicht..." "waar is het hart dan nog?". Wel fijn dat we als kerk in het rijtje met de basisschool en buurtsuper als hart van de wijk gezien worden. Wel jammer dat niet genoemd werd dat we met onze verhuizing 1640 meter verderop (ik heb het gemeten) onderdeel worden van het hart van heel Hengelo, waar de Berflo Es natuurlijk een belangrijk onderdeel van is.

Maar goed, we vertrekken inderdaad van deze plek, naar een andere plek. Wellicht nog ouder. Ik las dat Hengelo officieel zo genoemd wordt sinds 1811, en dat de Waterstaatskerk in 1839 gebouwd is. Ik hou ervan, zo'n oud gebouw. Het heeft stijl en straalt warmte uit.

Dat komt ten dele ook door de inrichting. Ik vraag me af wat we daarvan kunnen behouden? Wat van de inboedel is onderdeel van onze aankoop? En welke inventaris nemen we mee vanuit onze nu bestaande kerken? Moeten we veel nieuwe dingen aanschaffen? Stoelen, tafels, preekstoel, etc? En de vleugel in de muziekschool, die ooit een gift aan de muziekschool was. Krijgen wij deze nu of kopen we zelf een mooie vleugel?

Vanmiddag ben ik weer bij de muziekschool, die ik nu al langzaam als mijn nieuwe kerk-huis ga zien. Zal ik alvast stickertjes gaan plakken op de dingen die ik graag zou willen hebben voor onze kerk? (grapje)

Ik wens je een fijne week.

Hartelijke groet,
Janine

Dag Janine

Er is deze eeuw flink gesloopt in Berflo Es. Er kwam veel voor terug, al moeten nog enkele kale gebieden worden opgevuld. “Een megaklus is bijna klaar”, aldus een trotse spreker van Welbions op het Sociaal Café vorig jaar. In de reacties klonk wel het woord “zorg”. We zagen een nieuw soort eenzaamheid: mensen wonen mooier, maar meer op zichzelf.

De Bethelkerk bleef met haar activiteiten in al die jaren een constante factor. Toen wij met het Sociaal Café begonnen bleek dat een schot in de roos: een ontmoetingsplek voor iedereen die beroepsmatig betrokken is bij het sociale leven in de wijk. Van politieagent tot huisarts, van woningbouwvereniging tot betaald voetbalclub, van schoolleiding tot buurtvereniging, van verpleegkundige tot wijkregisseur. Elke keer een volle zaal 1, met de dominee als voorzitter. “Alsof oude tijden herleven,” zeg je misschien. Het is inderdaad een oud krachtpunt van de kerk. Mensen elkaar echt laten ontmoeten, ook in hun beroepsuitoefening. Straks gaan we er op een andere locatie in de wijk vast mee door. Of misschien wel gewoon in de Waterstaatskerk. Breder opgezet, want interesse is er vanuit andere stadsdelen. Wijkkracht is niet voor niets zo enthousiast over onze kerk.

Je vraagt naar de inrichting. Deze week presenteerde de werkgroep Bouw en Inrichting een goed doorwrocht concept in de eerste vergadering van de nieuwe “Kleine” Kerkenraad (was “Algemene” Kerkenraad). Het maakte indruk. De inrichting van de Waterstaatskerk met een compleet vernieuwde uitstraling. Oude elementen in één nieuw, bij de tijds, totaal concept. Dat betekent een flinke extra inspanning voor ons als Protestantse Gemeente, ook financieel. Wellicht moet het zelfs in fases, met tussentijds nog oud “meubilair”. Maar wel bijzonder: zo’n oud monument, ingericht voor de toekomst.

De Kleine kerkenraad besloot daarom op korte termijn een gemeenteavond te organiseren. Schrijf het maar in je agenda: donderdagavond 16 februari, om 20.00 uur, in de Bethelkerk. Zodat iedereen weer helemaal op de hoogte is en mee kan praten en mee kan denken. Kom wel een half uur eerder voor koffie of thee, want ontmoeting is en blijft het sleutelwoord.

Voor nu: een mooie week toegewenst!
Hartelijke groet, ds. Peter Hendriks

